

Р О М А Н О Т С П О М Е Н И

ДЮБОМИР ДЕВЧЕВ

ТИ СИ
СЛЕДВАЩИЯТ

enthusiast

© Любомир Левчев, автор, 2014

© Цвятко Остоич, художник, 2014

© **Enthusiast** – запазна марка

на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-096-6

Любомир Левчев

**ТИ СИ
СЛЕДВАЩИЯТ**

Роман от спомени

enthusiast

София, 2014

2. ТИ СИ СЛЕДВАЩИЯТ

*Tu montreras ma tête au peuple: elle en
vaut bien la peine!**

Danton

*Философията е примирението с разрухата,
която е обхванала мисълта. Философията
започва с гибелта на един реален свят.*

Хегел

Изпод развалините на реалния свят ме изрови Лудия учител по история. Сякаш изчопляше с бастуна си от жестоката „родна почва“ някаква вече безсмислена монета или оловен печат на забравен цар.

Лудия! Не го ли помните? Не „Лудия“ на Петьофи, а онзи, по-кроткият, пенсионираният гимназиален педагог, самотникът, несретникът, призракът, несъществуващ никога и никъде освен в моето детство и в моите книги – Реалност на непознаваемите неща – Измислица, без която не мога да кажа истината...

Лудия просто държи в ръцете си жанра на тази книга.

В средата на 80-те от дъното на душата ми се надигна тревожно предчувствие, че бързо трябва да разкажа пре-

---

* [Палачо], покажи [отсечената] ми глава на народа: тя заслужава това!

живяното, защото идва ново време, в което всичко ще се промени и за всичко ще бъде късно. Така се роди „Убий Българина!“ – книга за моето начало. Тази ужасна изповед претърпя две издания (според злите езици закупили я турците, прогонвани от България – харесвали заглавието). След това книгата бе настигната от това, което предсказваше. Обещаното продължение започна да става все по-химерично и същевременно – единствен смисъл за мен. Сега, ако бях оцелял, ако бях устоял срещу убийствените лъжи и клевети, в които ме погребваха жив, трябваше да продължа... както Лудия учител по история продължаваше да се разхожда из руините на средновековната българска столица и да разказва пред смаяните туристи своите притчи за смисъла на миналото. Едни се забавляваха с този безплатен гид, други се плашеха от него. И точно те го набедиха, че бил „малко така“. Но той не се смущаваше:

– Историята си е лудост, обаче това не ѝ пречи да бъде *magistra vitae*. А защо тази откачена дама се занимава само с изблиците на властта? Това е въпросът. Омръзна ми да обяснявам, че жаждата за власт е нашият първороден грях – да посягаш към зенита, към трона на туй, което е вечно... Да! Лудост е!... Я се изтръскай от прахоляка, приятелю! Я вдигни глава!... Всеки иска да бъде титан. Но всички сме само пепел от титаните...

– Да, Учителю, да! Разбирам те. Нали и мен са ме наричали шизофреник! Но сега помогни да си спомня живота... „като на филмова лента“...

Старчето се размя:

– Стигна ли до лентата? Значи ти си следващият!

– Глупости! Аз съм предишният! И не искам да бъда нищо повече. Каж ми само откъде да започна? Как да развия тази безспирна спирала?

– Казах вече! Започни от „Ти си следващият!“... Какъв велик урок на историята! А?! И колко напразен!

На 5 април 1794 г. дантонистите са гилотинирани. Едни виждат причината за гибелта им в тяхната умереност, неподходяща за терора. Други твърдят, че Робеспьер и Сен Жюст са завиждали за голямата им популярност. Революционният трибунал действа по най-късата процедура. От произнасянето на присъдата до нейното изпълнение – само една нощ! На сутринта в каруцата на смъртта Дантон и Демулен се държат различно.

Камий – заекващият оратор, който бе повел санкюлотите на шум срещу Бастилията, сега трепери и плаче. В предсмъртното си писмо вече е прекрачил отвъд: „Съзирам как се отдалечава брегът на живота. Аз още виждам, Люсил... Моите вързани ръце те прегръщат и гаснещите очи на главата, отсечена вече от трупа, все още гледат към теб...“

Дантон умира героично. По дългата улица „Сент Оноре“, успоредна на дворцовата „Риволи“, гръмотевичният глас на Жорж-Жак сипе смес от най-вулгарни ругатни и велики исторически фрази. Когато стигат до къщата на дърводелеца Морис Дюпле, Дантон се надига от каруцата и закрепява особено силно: „Максимилиан, ти си следващият!“

Къщата на дърводелеца, отнета от някакъв манастир, има вътрешен двор с пристройки. Точно там живее вождът на якобинците, адвокатът Максимилиан-Франсоа-Изидор де Робеспьер, наричан Неподкупния (журналистите са обървали нарочно името му: Робезпиер, Роберпиер и пр.).

„Ти си следващият!“ Тълпата е запомнила тази фраза в различни варианти. А вероятно самият Дантон я е повтарял по различен начин до гилотината. Но смисълът е един и същ.

„Ти си следващият!“ Какво е това? Проклятие? Предупреждение? Прозрение? Презрение?... В този вик не се ли издава законът за вселенското възмездие? И Арес убива всеки, който е убивал. И който нож вади, от нож умира. И който копае гроб, сам пада в него... О, дим от свещените кладни! Не първият. И не последният. Ти, приятелю, си само следващият! Ти си следствието, което ще стане причина. Казват, че когато законът за възмездието престане да действа, нашата цивилизация ще се разпадне. Колко престъпници раздаваха кърваво историческо възмездие от името на класи, нации или религии?! А ти можеш да изкрещиш само това: „Ти си следващият!“

По-малко от четири месеца са били необходими на Робеспьер, за да се убеди в силата на Възмездието. Той използва това последно свое време в странен опит да възстанови религиозното чувство на обезверената тълпа. В Декларацията за правата на човека от юли 1793 г. има една комунистическа формулировка: „Целта на обществото е общото щастие“. Към нея Максимилиан се опитва да добави мистичната догадка: „Идеята за Върховното същество е непрекъснато приканване към справедливост“. Напразно обреченият се опитва да издигне Съществуването над Обществото. Късно е! 20 прериал (8 юни) – Първият и последен празник на новия култ, вероятно е ускорил решението на новозабогателите терористи да пратят Робеспьер на гости при Висшето същество.

На 10 термидор (28 юли) 1794 г. Робеспьер, Сен Жюст и още двайсетина якобинци са гилотинирани при все още неизяснени докрай обстоятелства – арест и освобождение, опит за въстание и предателство...

Днес наблюдателите през бинокъла на двете столетия виждат, че за Неподкупния е било напълно възможно да се откупи. Но нещо не му е давало нито да говори, нито да действа. Нещо го е сковавало. Сен Жюст възкликва: „Революцията замръзва!“ През термидор – горещника?

И ето – каруцата на смъртта отново трополи с огромните си колела по улица „Сент Оноре“. Този път тя спира специално пред дървената къща на дърводелеца Дюпле. Но сега от возилото се чуват само несвестни стенания. Тълпата размазва по прозорците на Дюпле кръв от раните на Робеспьер. Братът на диктатора вече се е хвърлил от достатъчно висок етаж. Сестра му Шарлот се отрича напълно от него. Жената на дърводелеца, която се е готвела да става тъща на Максимилиан, ще се обеси на другия ден. Само Дърводелеца не ще влезе в историята, защото той никога не е излизал от нея. Той е самата история.

Гражданинът Дюпле (който е бил дори съдебен заседател в Революционния трибунал) сам се е препоръчвал за скромнен мебелист.

И така епохата, в която гилотината бе главната обществена мебел на системата „ужас“ – Терорът, обзаведе със символи и опит нашата следваща история, нашия следващ ужас.

Дантон и Демулен са гилотинирани сутринта. Робеспьер и Сен Жюст – вечерта. Коя сутрин? Коя вечер? Все едно. От изгрева до залеза! От „Ти си“ до „следващият!“. Вилнее проклятието над титаните, възмездие за узурпираното небе...

Пак през термидор, но вече 1918 г., край червената кремълска стена под заревото на Великата октомврийска социалистическа революция (тук Княза се разруга: „Никаква революция – това е мръсен преврат!“) болшевиките откриват паметник на Робеспьер. Може би лунният чар на другаря Луначарски е съчинил тази футуристична метафора? Не! – Това е безпощадната логика на историческия материализъм – Първата ласка за майка Революция, първата почит към татко Терор. С обич на учителите по класова омраза. Дори и Ка-

Руските болшевики откриват Паметника на Дантон. (Албумът на Ерик Баше твърди, че козируващият е Ленин, 1920 г.) Паметникът на Робеспьер, за който става дума (според А. Манфред), се е саморазрушил поради некачествените материали (като Паметника на републиката в София).

менев не е разбрал предупреждението на камъка: „Товарищи, вие сте следващите! Един по един. Но всички до един!“

Всички революционери ли са осъдени на самоизяждане? Чувах Джилас да казва, че изключение прави Американската революция. Тя не стигнала до диктатура и терор, защото в нея нямало санкюлоти, философи и поети...

През 1989 г., няколко дни след измисления преврат на 10 ноември, новият президент Петър Младенов ме прие в новия свой кабинет. Всъщност това бе старият президентски кабинет на Тодор Живков. Същите мраморни стълбища, същите

персийски пътеки, по които се губят стъпките на същото коварство. Но сега трябваше да се съсредоточа не над „същото“, а над „новото“...

В този кабинет бях влизал рядко. Кой знае защо, Тодор Живков ме приемаше почти винаги в ЦК. Там беше политическата кухня, а тук – гостната. Но изобщо аз посещавах Живков много по-рядко, отколкото може да се предположи. Годишите потвърждаваха, че той е добре разположен към мен и ми пази главата. Вероятно, когато е разбрал, че нямам нужната стръв към политическата кариера, ме е оставил да правя каквото намеря за добре. Ако исках предварително благословия за нещо несъвместимо с партийните канони, той, разбира се, не даваше съгласие. Но ако извършех същото това нещо без разрешение, ми прощаваше безмълвно и ме вардеше като небесен бодигард от архангелите на „голямата и малката правда“. Ето защо нямах интерес да искам срещи за щяло и нещяло, както правеха много от моите колеги. Знаех, че поне десетина писатели го посещаваха най-редовно и целенасочено, но не ми пукаше. Бях опиянен, да не кажа заслепен, от свободата, която си бях извоювал тъй трудно. И бързах да я използвам за своите фантазмагорични, „сомнамбулични“, както казваше ироничният олимпиаец Ален Боске, идеи. Тъкмо тази моя свобода и независимост вбесяваше малките души на големите кариеристи, милите нарциси и самозвани гении... Аз не им пречех – дразнех ги. И те сипваха бавнодействащите си отрови във всеки извор, от който предполагаха, че пия.

Когато публикувах един зъл памфлет в защита на „кучето – най-добрия другар на човека“, предупредиха ме, че на „върха“ са силно разгневени. (А по улиците избиваха помиярите по най-възмутителен начин.) Веселин Йосифов (Весо Кучето) твърдеше, че „горе“ искат да бъдем изхвърлени от ЦК. Нищо такова не се случи. Вече бях забравил заплаха-

1979 г. Габриел Гарсия Маркес е в София, за да получи Международната Димитровска награда. Кучетата не се виждат.

та, когато след официалната вечеря с Габриел Гарсия Маркес Тодор Живков неочаквано се обърна към мен:

– А бе, Левчев, я да уточним и един друг въпрос. Хвалили си се, че аз съм ти най-големият приятел, а сега излиза, че кучетата са ти били по-близки другарчета.

Зашеметен от иронията, реагирах неадекватно:

– Аз да съм се хвалил, че съм ваш приятел?! Това е абсолютна клевета! Никога и пред никого не съм казвал такова нещо. Настоявам контролната комисия да разследва случая...

Живков се хвана за главата:

– Чакай бе! Какво лошо има в това, да сме приятели? Въпросът е кой е по-голям – аз или кучетата.

На другия ден „крилатата фраза“ за приятелството бръмчеше в кошера на партийния елит. А кучешката отрова действаше.

И ето – в кулоарите на Народното събрание по време на почивка забелязах как Живков приближава към мен. Приближава бавно, защото всеки иска да се ръкува с него, да му направи впечатление с нещо. А той още отдалеч ми подвиква шеговито и уж случайно:

– Левчев, не се карай с Богомил Райнов. Той е опасен човек. Ще ти скрои такъв кюлаф, че и аз няма да мога да ти помогна. Ха-ха-ха!...

След Московския форум в подкрепа на гласността и перестройката, в който взех прекалено активно и безразсъдно участие, отровата постигна своето. Живков престана да се шегува. Предаваше ми наставленията си чрез трети лица. Когато все пак се виждахме, говореше нервно и мрачно. Поставях въпроса да бъде освободен от председателството в Съюза на писателите. А той не отговаряше нищо. Нито „да“, нито „не“. Веднъж (само веднъж за толкова години) се разкрещя срещу мен. Беше преди традиционната конференция на младите писатели:

– Зная много добре какво искаш, Левчев. Искаш да ни устроиш политическа провокация!...

Не бях чак толкова глупав, за да не разбера, че имунитетът ми е отнет. Политическото доверие е свалено. (Какви чудни фрази!) Следва убиване с камъни от нежната тълпа. И вече я вдъхновявах. Чиста работа.

В началото на 1989 г. изведнъж бе решено да се свикат дълго и глупаво задържаните конгреси на творческите съюзи и да се проведат всички в една седмица. Лозунгът, провъзгласен от идеолога Йотов, бе: „Да се счупят старите творчески съюзи и от техните парчета да се направи нещо съвършено ново“.

Днес си мисля: дали пък това не беше изобщо формулата на перестройката? Да се счупи социалистическото общество и от неговите парчета да се направи нещо „съвсем ново“? Първата част от мъдрите указания бе изпълнена.

Преди конгреса Живков повика при себе си на инст-руктивен разговор част от десетимата писатели, членове на ЦК – Г. Джагаров, П. Зарев, Б. Райнов, Д. Методиев и П. Матев. Останалите бяхме пратени на утешителна среща при Йотов. Той ме дръпна настрани:

– Другарят Живков каза да ти предам, че искането ти да бъдеш освободен, е прието. Каза да провеждаш спокойно конгреса. След това ще бъдеш ориентиран на работа в ЦК.

– Но аз заявих, че съм болен и преуморен. Каква работа в ЦК?

– Предавам ти думите на Първия и не мога да ги украсявам от себе си. Но сигурно не става дума за икономическа политика, а за култура. И аз нямам нищо против да работя с теб.

За първи път писателите посрещнаха Живков ледено. (Дали, ако аз бях заръкопляскал, щяха да го акламират? Днес мисля, че това вече не е имало никакво значение.) Той остана до първата почивка и напусна конгреса. Като представител на политбюро остана Петър Младенов. Беше видимо болен. Лицето му гореше от треска. Така би трябвало да изглеждам аз, а не той. Но не се учудвах на спокойствието си. Нали целият този кошмар от последните години щеше да свърши?! Щях да бъда отново свободен.

По време на заседанието подадох на Петър Младенов бележка със следното съдържание: „Уважаеми др. Младенов, драги Петре, ако ми намериш работа в твоето ведомство, грипът веднага ще ти мине. Твой безработен верноподаник, Л. Л.“ Той се засмя болно. После в кулоарите ме запита:

– Това сериозно ли е?

– Повече от сериозно.

– Добре. Ще опитам.

Петър Младенов направи някакви опити да ме прати на работа в чужбина. И замлъкна. Осем месеца не знаех какво ще става с мен. Не работех никъде. Никой не ме търсеше

„Екипаж машини боевой“. С П. Младенов и А. Луканов в ъгъла.

за нищо. Живеех по навик. В студената пустиня, в която се бях озовал, не се мяркаше никой от онези „приятели“, които скоро щяха да се самообявят за борци срещу тоталитаризма. Те просто си гледаха службите. Но в мъгливата квартална градинка нощем вече се появяваха лозунги против партията, закачени по храстите.

Било е накрая, когато ме извика Тодор Живков. Последната ни среща в ЦК на БКП.

Преди да вляза в кабинета, един от телохранителите ме предупреди: „Говорете бавно и силно, с кратки изречения. Нашият не е добре.“

Вече го разкарвах из София с чудовищни охранителни мерки, които не бяха нужни. Само дразнеха хората. Живков приличаше на арестуван от себе си. (А може да е било и подготовка за вариант „Чаушеску“?)

– Предадох ли ти, че искам да те взема на работа тук?
Защо си търсил служба във Външно министерство? Ние се

готвим за голямо идейно и политическо настъпление. А ти искаш да бягаш. Защо?

Знаех, че ще ми зададе този въпрос, и бях подготвил писмено изложение. Помолих да го прочета. Живков прие. Притесних се, като чух какво съм написал през нощта. Това беше моето смешно, отчаяно и вече безсмислено „Не“. „Не“ на всичко – дори и на себе си.

Когато свърших с четенето, видях лицето му и се уплаших. Отдавна бях забелязал, че изразът му невинаги е един и същ. Понякога приличаше на добродушен селяк („човек от народа“), понякога имаше вдъхновено, хипнотично излъчване на водител, понякога с ужас го виждах деформиран, диалогичен като кошмарните привидения на Гоя. Сега пред мен стоеше един съсипан човек.

– Може би си прав – заключи глухо той. – Но когато започнат да те упрекуват, потвърждавай, че просто сме били приятели...

Тогава не разбрах за какво ми говори.

Днес ми е по-ясно. Може би Живков е подсказвал, че човешкото оправдава политическото? Един-два пъти той ми е правил забележки, че много го хваля и цитирам. Аз отговарях, че зная какво правя. А какво съм знаел? Може би съм забравил, като студента, който знаел какво е електричество, но на изпита не могъл да се сети. Или като Блажения Августин, който знаел какво е време само когато не го питали...

На първия конгрес на съветските писатели (1934 г.) Исак Бабел се възхищава от литературния език и стил на Сталин и ги препоръчва на колегите си. Но е ликвидирани толкова скоро след това, че и неговото подсказване е неясно.

Исмаил Кадаре обясняваше, че хвалел Енвер Ходжа, за да му подскаже какъв трябва да бъде. Това не ми е идвало наум.

Онези няколко блестящи интелектуалци, с които се надпяхахме по пленуми и конгреси, просто се отрекоха от сло-

вата си. Аз не мога. На първата сесия на Народното събрание след 10 ноември 1989 г. заявих, че не се отказвам от нито една дума, която съм написал. (Сесията се предаваше по телевизията.) Това мъжествено блеене ме превърна незабавно в поредния „козел отпущения“. Въпреки жестоките последствия не съжалявам. А каква проста и достойна формула ми е предлагал Тодор Живков – приятелство! Мога ли да се възползвам от нея поне сега? Мисля, че и на това нямам право.

Сигурен съм, че той е имал дружески чувства към мен. Аз също. Но ако е искал да станем истински приятели, е искал нещо невъзможно. Ние живеехме в различни светове. А може би и в различни епохи. Начинът ни на мислене беше от различно естество и той знаеше това. Може би съм му бил симпатичен, защото съм различен? Аз го поддържах недвусмислено. Смятах, че политиката му е по-добра от тази на другите комунистически лидери. Но дори и доброто, което мислех за него, не беше в канона. Нямах друг начин да покажа отношението си освен по този – толкова елементарен. Защото всичко друго, направено, написано или допуснато от мен, бе достатъчно основание за онези, които ни държаха постоянно на прицел, да изпълнят своя дълг.

Веднъж при ежегодните „султански“ ловове с интелектуалци Живков поиска да остане насаме с Йордан Радичков. След това запитах Данчо какво са говорили.

– Казах му: „Вие сте един много самотен човек, другарю Живков“.

– А той?

– Не каза нищо.

Аз също мисля, че Живков беше един много самотен човек. Познавам хора, които го обсаждаха с интимност, говореха му публично на „ти“, на „Тодоре“, на „Янко“. Увещаваха го, че са повече от братя. Миг след 10 ноември точно те

изрекоха най-хулните думи срещу него. Кой от страх за собствената кожа, кой от неудържима жажда за власт, те съчиниха езика на ожесточението и свръхомразата. Наградиха го с всичките си отвратителни качества и деяния. Единственото чудовище (стар сталински номер) беше крайно необходимо за оцеляването на малките хищници.

Още на първия пленум на ЦК след 10 ноември 1989 г. пламна партийният канибализъм на гузните съвести. В края на въпросния пленум, който се провеждаше не в модерната резиденция „Бояна“, а в големия овехтял салон на Партийния дом, Петър Младенов ми махна от сцената да отида при него. Зад кулисите сварих мил „приятелски скандал“ с Бойко Димитров.

– Аз не съм съгласен ти или който и да е друг да заеме пак двата върховни поста в партията и държавата. Нали затова критикувахме Живков?

– Бойко, разбирам те и мисля като тебе. Но и ти ме разбери. Ние не можем да се злепоставяме пред другаря Горбачов.

С появата си прекъснах този любопитен диспут. Петър, потен от напращане, ми назначи среща.

И ето ме отново в стария президентски кабинет на Тодор Живков при новия Първи, с когото бях другарувал, бях пил уиски и играл белот. Разговорът започна повече от дружелюбно:

– Е, бате Любо, победихме! Кажеш сега къде искаш да работиш?

Думата „победихме“ разфокусира съзнанието ми:

– Не зная. Май че никъде.

– Е, как така? Да не би и ти да си против перестройката?

Ядосах се:

– За жалост аз проповядвах перестройката повече от вас. Но сега започвам да мисля, че съм съгрешил... И се чудя на какво да се осъдя – на самоизгнание или на самозаточение.

Петър Младенов се усмихна снизходително:

– Добре де. Забрави за малко поетичните изблици. Зная как те оставиха без работа и те питам човешки къде и какво ще работиш.

– Ще пиша.

– Само това?

– Да. Пиша една много забавна книга.

– И каква е тази толкова „забавна“ книга? Как ще се казва?

– Ще се казва „Ти си следващият“.

Думите бяха вече излезли от устата ми, когато осъзнах какво иронично двусмислие се получаваше.

Умореното лице на Петър Младенов ме погледна с тъга и може би с обида...

Ето, изреченото е над мен. А аз слизам по тържественото стълбище към мълчанието, към началото, към земята. Там змията се прави на филмова лента и бавно се развива, примирена с разрухата.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Великият взрив	5
2. Ти си следващият	8
3. Зрелостен изпит	23
4. Белите крила	35
5. Безсъние	47
6. Книжните птици	63
7. Три портрета на Невидения	77
8. Любов във време за омраза	92
9. Развалините на света	116
10. Строежи на миражи	144
11. Полярната звезда	177
12. Третият полюс	198
13. Поезията като начин да се живее и като начин да се умира	217
14. Приспиване на лудостта	254
15. Звездното безмълвие	285
Из „Етюди на самотата“	286
16. Розовите години	311
17. Бавни продължения	339
18. 1968	356
19. Печалният удар	382
20. Прогресът и хармонията	419
21. Наивни записки, които наричах на шега „История на средновековния комунизъм (кратък курс)“	431
22. Изстрелването	473
23. Дъх на черни пантери	511
Отклонение в черно	526
Епилог за Черните пантери	533
24. Върховете на Андите	535
Малък епилог за Чили	579
Малък епилог за Перу	594
Епилог	601

Любомир Левчев

ТИ СИ СЛЕДВАЩИЯТ

Редактор *Юлия Малинова*

Вътрешно оформление и корица *Цветко Остич*

Коректори: *Снежана Бошнакова и Юлия Малинова*

Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Снимки: *Личен архив на автора и архив БТА*

Българска. Шесто издание

Формат 16/60×90, печатни коли 38,75

ISBN 978-619-164-096-6

Издава
enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02/ 943 87 16; факс: 02/ 943 87 18

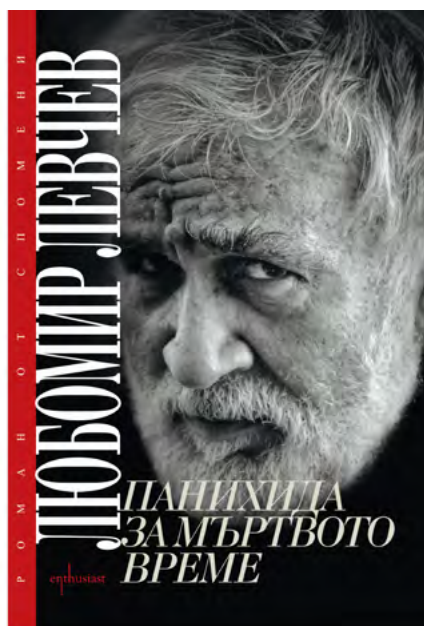
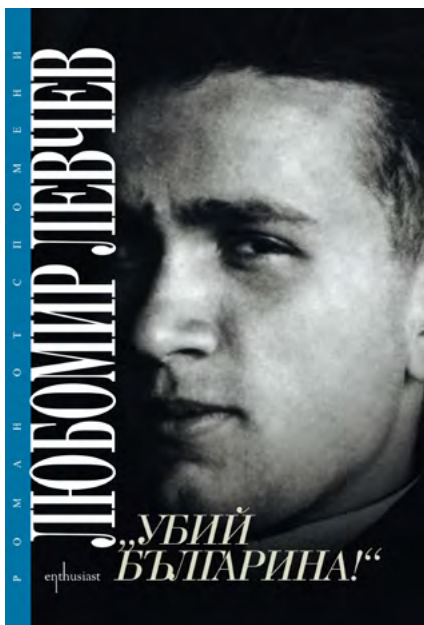
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *ФолиАрт*

Още от серията „Романи от спомени“:

„Ти си следващият!“ Какво е това? Проклятие? Предупреждение? Прозрение? Презрение?... В този вик на Марат не се ли издава законът за вселенското възмездие?... Ти, приятелю, си само следващият! Ти си следствието, което ще стане причина.“

С тези думи Любомир Левчев отново въвлича читателите в своя роман от спомени, за да им довери за някои от най-паметните срещи в живота си – с Владимир Висоцки, Евгений Евтушенко, Андрей Вознесенски, Кармело Гонзалес, Людмила Живкова, Юлия Кръстева и др. Авторът споделя важни моменти от живота си, като пътуването си в Германия, където за първи път издават негова книга извън пределите на ро-

дината, и престоя си в с. Баня, където е изпратен да „изучава живота“ за няколко месеца. Левчев разказва и за приятелството си с Георги Марков и техните забавни планове да емигрират заедно в Италия. С особен политически и човешки драматизъм е наситено пътешествието му до Латинска Америка, срещите му с Фидел Кастро, Анжела Дейвис, Луис Корвалан, Салвадор Алиенде и други.

Позициите, които заема Левчев, му дават възможност да наблюдава и рисува живота чрез контакти, приятелства, пътувания по света и срещи с исторически личности. А пътните дневници, които си води, му помагат да възкреси събитията с историческа точност. Периодите на принудително или потърсено от него усамотение правят от романите му лирични дневници и философски размисъл за съдбата на идеите.

www.enthusiast.bg

9 786191 640966

Цена 22 лв.